

jeg tror — adskilligt fornuftigere Grundlag. Vi sees
altsaa med det første igen, mine Herrer!”

*

*

*

Ude paa „Skovbakken“ gik Jakobe denne For-
middag omkring i en lidt trykket Stemning. Den
Forventning, hvormed hun de foregaaende Dage
og Nætter havde talt Timerne til Pers Komme,
havde været altfor stærkt spændt til, at den ikke
skulde følges af en Afslappelse. Hun følte sig en
lille Smule skuffet af ham, . . . ja endogsaa mere,
end hun rigtig vilde tilstaa for sig selv.

Hun kunde nu heller ikke komme bort fra, at
han havde forandret sig. Det meget beherskede,
næsten tilknappede, der var kommen over hans
Væsen, og som Forældrene havde været saa glade
for, tilfredsstillede slet ikke hende, — det min-
dede hende paa en lidt foruroligende Maade om
Tonen i hans sidste Breve fra Italien. Dersom
det blot var en Facon, han havde lagt sig til,
en tillavet Verdensmandschik, skulde hun snart
faa vænnet ham af med den, — den klædte ham i
hendes Øjne ikke. Hun elskede ham som den uvor-
ne Bjørn, han var, dengang hun lærte ham at
kende, og som han endnu havde været, da de for
to Maaneder siden tog Afsked i Laugenskov. Hun
var vant til at sidde med Hjertet i Halsen, saa-
snart de var sammen med andre, af Angst for,
at han paa en eller anden Maade skulde støde an
og udfordre Forargelsen, — og hun ønskede sig
slet ikke befriet for dette lille Martyrium. Det var
næsten, som om hun frygtede for at komme til
at elske ham mindre, naar han ikke længer var
Genstand for Miskendelse.